

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 280

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRÂRI ȘI ALTE ACTE

Miercuri, 30 mai 2001

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
DECRETE		HOTĂRÂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI	
361.	1	487.	13-14
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
Decizia nr. 40 din 6 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 10/1972 (Codul muncii).....	2-3	591.	15-16
Decizia nr. 48 din 8 februarie 2001 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă.....	4-5	— Ordin al ministrului lucrărilor publice, transporturilor și locuinței privind pilotarea navelor sub pavilion român de către piloți de mare largă în Marea Nordului, Canalul Englez și Strâmtoarea Skagerrak.....	
Decizia nr. 112 din 19 aprilie 2001 asupra sesizării de neconstituționalitate a prevederilor art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 68 alin. (2), art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8), art. 110 și art. 145—148 din Legea administrației publice locale.....	6-12		

DECRETE

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI

DECRET

privind trecerea în rezervă a unui general din Serviciul Român de Informații

În temeiul prevederilor art. 94 lit. b) și ale art. 99 din Constituția României, ale art. 30 din Legea nr. 14/1992 privind organizarea și funcționarea Serviciului Român de Informații, precum și ale art. 43 alin. 1 lit. a), ale art. 85 alin. 1 lit. e) și ale art. 109 din Legea nr. 80/1995 privind statutul cadrelor militare,

având în vedere propunerea directorului Serviciului Român de Informații,

Președintele României d e c r e t e a z ă:

Articol unic. — Pe data de 15 mai 2001 domnul general de brigadă Bujorel-Aurelian Constantin Iamandi se trece în rezervă.

PREȘEDINTELE ROMÂNIEI
ION ILIESCU

În temeiul art. 99 alin. (2) din
Constituția României, contrasemnăm
acest decret.

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

București, 25 mai 2001.
Nr. 361.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 40**

din 6 februarie 2001

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 10/1972
(Codul muncii)**

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Florin Bucur Vasilescu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Iuliana Nedelcu	— procuror
Cristina Radu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii nr. 10/1972 (Codul muncii), excepție ridicată de Societatea Comercială „Romservice Corporation” — S.R.L. București în Dosarul nr. 5.628/2000 al Judecătoria Sectorului 1 București.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocat Doru Băjan, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Reprezentantul autorului excepției solicită admiterea excepției de neconstituționalitate, arătând că dispozițiile Codului muncii, în integralitatea acestui act normativ, contravin art. 1 și 134 din Constituție.

Reprezentantul Ministerului Public arată că, pe de o parte, Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 134 din Codul muncii, deși autorul a invocat excepția de neconstituționalitate a Codului muncii în integralitatea sa, iar pe de altă parte, autorul excepției a înțeles să raporteze prevederile legale invocate la art. 1 și 134 din Constituție. În acest sens se pun concluzii de respingere a excepției ca fiind inadmisibilă în ceea ce privește dispozițiile din Codul muncii care nu sunt incidente în cauză, apreciindu-se în continuare că dispozițiile constituționale invocate nu sunt încălcate prin acele prevederi din Codul muncii rămase în vigoare la data soluționării cauzei.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

Prin Încheierea din 28 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 5.628/2000, **Judecătoria Sectorului 1 București a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 134 din Codul muncii,**

excepție ridicată de Societatea Comercială „Romservice Corporation” — S.R.L. București.

În motivarea excepției de neconstituționalitate autorul acesteia susține că „Legea nr. 10/1972 — Codul muncii” contravine art. 1 și 134 din Constituție. În opinia autorului excepției actuala economie de piață din România a determinat caducitatea unor norme din cuprinsul acestei legi, iar din cauză că dispozițiile Codului muncii sunt strâns legate între ele, întemeindu-se pe principiile economiei socialiste menționate în lege, acesta „nu poate fi aplicat doar parțial, ci trebuie anulat în totalitate și reconstruit, dacă legiuitorul dorește o reglementare unică în domeniul dreptului muncii”.

Judecătoria Sectorului 1 București, exprimându-și opinia, în conformitate cu prevederile art. 23 alin. (4) din Legea nr. 47/1992, republicată, „constată că intimata a invocat excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 1 și 134 din Codul muncii”. Cu privire la art. 1 din Codul muncii, instanța consideră că acesta a fost abrogat implicit prin adoptarea Constituției României din anul 1991. Cu privire la art. 134 din Codul muncii, instanța consideră că „se impune o redefinire a noțiunii de unitate, în acord cu noile reglementări în materie privind societățile comerciale, regiile autonome și instituțiile statului, într-o manieră mai suplă”.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că excepția de neconstituționalitate „este lipsită de obiect în ceea ce privește art. 1 din Codul muncii și neîntemeiată referitor la art. 134 din același cod”, întrucât art. 1 „a fost abrogat implicit de art. 150 alin. (1) din Constituție”, iar dispozițiile art. 134 din același cod „au caracter de protecție a salariaților și sunt în concordanță cu dispozițiile statuate de art. 38 alin. (1) și (2) din Constituție”.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au transmis punctele lor de vedere.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

Analizând cererea prin care a fost ridicată excepția de neconstituționalitate la care se face referire și în încheierea de sesizare, Curtea constată că în realitate obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie totalitatea dispozițiilor Legii nr. 10/1972 (Codul muncii). Eroarea instanței provine din faptul că autorul excepției a invocat în motivare art. 1 și 134 din Constituție, care, în opinia sa, sunt încălcate de ansamblul dispozițiilor Codului muncii, iar instanța judecătorească a reținut că sunt criticate dispozițiile art. 1 și 134 din Codul muncii.

Autorul excepției de neconstituționalitate susține că Legea nr. 10/1972 (Codul muncii) este contrară următoarelor prevederi constituționale:

— Art. 1: „(1) România este stat național, suveran și independent, unitar și indivizibil.

(2) Forma de guvernământ a statului român este republica.

(3) România este stat de drept, democratic și social, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile cetățenilor, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”;

— Art. 134: „(1) Economia României este economie de piață.

(2) Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție;

b) protejarea intereselor naționale în activitatea economică, financiară și valutară;

c) stimularea cercetării științifice naționale;

d) exploatarea resurselor naturale, în concordanță cu interesul național;

e) refacerea și ocrotirea mediului înconjurător, precum și menținerea echilibrului ecologic;

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 1—3, al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a Legii nr. 10/1972 (Codul muncii), excepție ridicată de Societatea Comercială „Romservice Corporation” — S.R.L. București în Dosarul nr. 5.628/2000 al Judecătoriei Sectorului 1 București. Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 6 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

f) crearea condițiilor necesare pentru creșterea calității vieții.”

Examinând excepția de neconstituționalitate a Codului muncii, în ansamblu, Curtea constată că acest cod, ca ansamblu de norme juridice reunite în considerarea domeniului comun al reglementării, nu contravine prevederilor constituționale invocate de autorul excepției. Legea nr. 10/1972 (Codul muncii) este anterioară Constituției din 1991, dar această situație nu conduce automat la concluzia că acest act normativ ar fi integral ieșit din vigoare, întrucât, potrivit dispozițiilor art. 150 alin. (1) din Constituție, „Legile și toate celelalte acte normative rămân în vigoare, în măsura în care ele nu contravin prezentei Constituții”.

Curtea observă că reglementarea legală a raporturilor de muncă, a drepturilor și obligațiilor angajatorilor și ale salariaților, precum și a modalității de exercitare a acestora este necesară și într-o societate organizată pe baza principiilor economiei de piață. Dispozițiile Codului muncii, în mare parte, corespund acestor cerințe. Este adevărat că unele reglementări ale acestui cod nu mai corespund principiilor și dispozițiilor actualei Constituții, iar unele noțiuni și definiții sunt improprii în noile condiții. Interpretarea și aplicarea corectă intră însă în competențele instanțelor judecătorești și ale altor autorități cu atribuții în materie. Astfel, de exemplu, prin noțiunea de „unitate” trebuie înțeleasă orice persoană juridică sau fizică ce angajează forță de muncă.

Începând din anul 1990 Codului muncii i-au fost aduse numeroase modificări și completări, în mod expres sau implicit (de exemplu, prin Decretul-lege nr. 51/1990, Decretul-lege nr. 95/1990, Decretul-lege nr. 147/1990, Legea nr. 13/1991, Legea nr. 54/1991, Legea nr. 6/1992, Legea nr. 104/1992, Legea nr. 130/1996, Legea nr. 108/1999 sau Legea nr. 168/1999), tocmai cu scopul de a pune de acord dispozițiile sale cu prevederile constituționale. Tot astfel unele dispoziții ale Codului muncii, examinate separat, au fost declarate ca fiind neconstituționale prin decizii ale Curții Constituționale, aceste dispoziții nemaiputând fi aplicate.

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 48

din 8 februarie 2001

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă

Lucian Mihai	— președinte
Costică Bulai	— judecător
Constantin Doldur	— judecător
Kozsokár Gábor	— judecător
Ioan Muraru	— judecător
Nicolae Popa	— judecător
Lucian Stângu	— judecător
Romul Petru Vonica	— judecător
Gabriela Ghiță	— procuror
Cristina Radu	— magistrat-asistent

Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă. Excepția a fost ridicată de Societatea de Investiții Financiare Moldova — S.A. Bacău în Dosarul nr. 1.752/2000 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

La apelul nominal răspunde, pentru autorul excepției, avocat Mihai Cliveti, lipsind cealaltă parte, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

Avocatul autorului excepției pune concluzii de admitere a excepției de neconstituționalitate, considerând că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 contravine prevederilor constituționale cuprinse în art. 107 alin. (3), art. 125 alin. (3), art. 72 alin. (3) lit. h), art. 41 alin. (2) și în art. 134 alin. (2) lit. a).

Reprezentantul Ministerului Public pune concluzii de respingere a excepției de neconstituționalitate ca fiind neîntemeiată. Se invocă practica jurisdicțională în materie a Curții Constituționale, cu referire la Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, reține următoarele:

Prin Încheierea din 15 iunie 2000, pronunțată în Dosarul nr. 1.752/2000, **Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și contencios administrativ a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a ansamblului dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă**, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Moldova — S.A. Bacău.

În motivarea excepției de neconstituționalitate se susține că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 este neconstituțională în totalitatea ei, încălcând prevederile art. 107 alin. (3) din Constituția României, întrucât reglementează într-un domeniu ce nu se regăsește între domeniile expres prevăzute de Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 346 din 22 iulie 1999. Se arată că această ordonanță contravine art. 125 alin. (3) din Constituție, „deoarece lasă la dispoziția Guvernului posibilitatea de a modifica după bunul plac procedura de judecată și competența instanțelor judecătorești”. Un alt motiv de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului

nr. 55/1999 îl constituie, în opinia autorului excepției, încălcarea prevederilor art. 72 alin. (3) lit. h) din Constituție, care stabilesc că organizarea și funcționarea instanțelor judecătorești sunt reglementate prin lege organică. Se invocă faptul că prin dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 sunt modificate art. 1391–1398 din Codul civil, fără să existe o abilitare în acest sens. Totodată se arată că „se instituie o procedură specială în domeniul executării silită mobiliare și imobiliare, procedură care derogă de la dispozițiile dreptului comun și care este valabilă doar în ce privește Agenția de Valorificare a Activelor Bancare și debitorii acesteia” și că „prin această manieră de reglementare se elimină unul din efectele cesiunii de creanță, debitorul cedat fiind astfel în imposibilitate juridică de a mai invoca aceleași excepții și apărări pe care le putea invoca față de cedent”. Autorul excepției mai invocă în motivarea acesteia încălcarea principiului liberului acces la justiție, existența unei „discriminări între stat, atunci când acționează ca persoană de drept privat, și comerciantul persoană fizică și/sau juridică”, încălcarea dispozițiilor constituționale ale art. 41 alin. (2), în ceea ce privește apărarea în mod egal, indiferent de titular, a proprietății private, și ale art. 134 alin. (2) lit. a) privind libertatea comerțului.

Curtea de Apel Bacău — Secția comercială și contencios administrativ, exprimându-și opinia asupra excepției ridicate în Dosarul nr. 1.752/2000, consideră că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 este constituțională.

În conformitate cu dispozițiile art. 24 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului și Guvernului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

Guvernul, în punctul său de vedere, consideră că excepția de neconstituționalitate nu este întemeiată. Prin prevederile sale Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 nu excede limitelor delegării, întrucât „măsurile pe linia restruc-turării unor bănci cu capital de stat” se încadrează în domeniul stabilit prin art. 1 lit. D pct. 29 din Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe și, ca urmare, corespund art. 107 alin. (3) din Constituție. Pe de altă parte, Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 nu organizează instanțe judecătorești, astfel cum prevede art. 72 alin. (3) lit. h) din Constituție, ci numai o procedură de executare silită. Această procedură de valorificare a unor creanțe neonorate la termen nu reprezintă o atingere a dreptului de proprietate al debitorului, astfel încât nu poate încălca prevederile art. 41 alin. (2) din Constituție. În sfârșit, în conformitate cu dispozițiile art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, statul este obligat să asigure libertatea comerțului, dar nu și libertatea agenților economici de a nu-și plăti datoriile.

Președinții celor două Camere ale Parlamentului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor,

concluziile părții prezente și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992, reține următoarele:

Curtea Constituțională constată că este competentă, potrivit dispozițiilor art. 144 lit. c) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (1), ale art. 2, 3, 12 și 23 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze excepția de neconstituționalitate cu care a fost sesizată.

Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 411 din 27 august 1999.

Autorul excepției consideră că dispozițiile ordonanței criticate sunt neconstituționale în raport cu prevederile art. 107 alin. (3), ale art. 125 alin. (3), ale art. 72 alin. (3) lit. h), ale art. 41 alin. (2) și ale art. 134 alin. (2) lit. a) din Constituție, care au următorul cuprins:

— Art. 107 alin. (3): „Ordonanțele se emit în temeiul unei legi speciale de abilitare, în limitele și în condițiile prevăzute de aceasta.”;

— Art. 125 alin. (3): „Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege.”;

— Art. 72 alin. (3) lit. h): „Prin lege organică se reglementează: [...]

h) organizarea și funcționarea [...] instanțelor judecătorești [...].”;

— Art. 41 alin. (2): „Proprietatea privată este ocrotită în mod egal de lege, indiferent de titular [...]”;

— Art. 134 alin. (2) lit. a): „Statul trebuie să asigure:

a) libertatea comerțului, protecția concurenței loiale, crearea cadrului favorabil pentru valorificarea tuturor factorilor de producție.”

Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea constată că dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 au mai făcut obiectul controlului de constituționalitate. Astfel, Curtea Constituțională, prin Decizia nr. 126 din 4 iulie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 447 din 11 septembrie 2000, precum și prin Decizia nr. 155 din 19 septembrie 2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 36 din 19 ianuarie 2001, a statuat asupra constituționalității acestor dispoziții legale. Prin aceste decizii s-a reținut, în esență, că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 nu contravine dispozițiilor constituționale, întrucât, potrivit art. 125 alin. (3) din Legea fundamentală, „Competența și procedura de judecată sunt stabilite de lege”, și anume prin lege ordinară, iar nu prin lege organică, astfel că în aceste materii se pot stabili norme juridice și prin ordonanțe emise de Guvern în baza unei

legi speciale de abilitare adoptate de Parlament, așa cum în mod constant Curtea Constituțională a afirmat în jurisprudența sa. Referindu-se la critica de neconstituționalitate privind încălcarea principiului accesului liber la justiție, Curtea a reținut că „se face o confuzie între, pe de o parte, stabilirea unor condiții privind exercitarea unor drepturi prevăzute în ordonanță, care nu contravin acestui principiu, condiții de natură să împiedice abuzul de drept și, în același timp, să asigure celeritatea procedurii de realizare a creanțelor prevăzute de ordonanță și, pe de altă parte, îngrădirea accesului la justiție”. S-a precizat că, în realitate, cele două condiții prevăzute în textele de lege criticate, justificate în contextul măsurilor derogatorii prevăzute de ordonanță, nu constituie îngrădiri ale accesului liber la justiție.

Referitor la critica de neconstituționalitate întemeiată pe argumentul că Ordonanța Guvernului nr. 55/1999 ar deroga de la dispozițiile Codului de procedură civilă, Curtea Constituțională a precizat că nu se poate reține neconstituționalitatea acestor prevederi de vreme ce ordonanța — emisă în baza delegării legislative prin lege specială de abilitare — poate să modifice normele de competență și de procedură, în temeiul art. 125 alin. (3) din Constituție.

Întrucât nu au intervenit elemente noi de natură să schimbe această jurisprudență, Curtea constată că atât considerentele acestor decizii, cât și soluțiile pronunțate își mențin valabilitatea și în prezenta cauză.

Curtea mai constată că nu este întemeiat nici argumentul autorului excepției potrivit căruia Guvernul a depășit limitele delegării legislative prin aceea că a reglementat în domenii ce aparțin legii organice, deoarece, în realitate, stabilirea unei proceduri privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante constituie una dintre „măsurile pe linia restrukturării unor bănci cu capital de stat” și, prin urmare, se încadrează în domeniul stabilit prin art. 1 lit. D pct. 29 din Legea nr. 140/1999 privind abilitarea Guvernului de a emite ordonanțe, corespunzând art. 107 alin. (3) din Constituție.

În sfârșit, Curtea constată că nu poate fi reținut ca argument valabil faptul că procedura specială de executare a creanțelor preluate la datoria publică contravine principiului apărării proprietății private indiferent de titular și principiului garantării libertății comerțului. Aceasta deoarece crearea unei proceduri speciale în favoarea statului este justificată prin calitatea de creditor privilegiat a statului, precum și prin conexiunea dintre datoria publică internă și bugetul de stat.

Pentru considerentele expuse, în temeiul art. 144 lit. c) și al art. 145 alin. (2) din Constituție, precum și al art. 13 alin. (1) lit. A.c), al art. 23 și al art. 25 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Respinge excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor Ordonanței Guvernului nr. 55/1999 privind executarea silită a creanțelor bancare neperformante preluate la datoria publică internă, excepție ridicată de Societatea de Investiții Financiare Moldova — S.A. Bacău în Dosarul nr. 1.752/2000 al Curții de Apel Bacău — Secția comercială și contencios administrativ.

Definitivă și obligatorie.

Pronunțată în ședința publică din data de 8 februarie 2001.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,

LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Cristina Radu

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 112

din 19 aprilie 2001

asupra sesizării de neconstituționalitate a prevederilor art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 68 alin. (2), art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8), art. 110 și art. 145—148 din Legea administrației publice locale

Curtea Constituțională a fost sesizată în vederea declanșării controlului de constituționalitate, prevăzut la art. 144 lit. a) din Constituție, asupra Legii administrației publice locale*), de către un grup de 71 de deputați, și anume: Ludovic Abiței, Ștefan Pășcuț, George Dumitru Moiescu, Constanța Popa, Mihaela Ionescu, Raj Tunaru, Valentin Păduroi, Emil Crișan, Mitzura Domnica Arghezi, Iulian Mincu, Paul Magheru, Cristian Valeriu Buzea, Maria Apostolescu, Zeno Andrei, Costache Mircea, Dănuț Saulea, Ioan Mihai Năstase, Costel Marian Ionescu, Ștefan Baban, Codrin Ștefănescu, Lazăr Dorin Maior, Augustin Lucian Bolcaș, Gheorghe Ariton, Ilie Merce, Florea Buga, Sever Meșca, Octavian-Mircea Purceld, Anghel Stanciu, Constantin Bucur, Nicolae Vasilescu, Daniela Buruiană-Aprodu, Leonida Lari-Iorga, Ilie Neacșu, Nicolae Leonăchescu, Văsălie Moiş, Eugen Lucian Pleșa, Emil Rus, Doru Dumitru Palade, Florina Ruxandra Jipa, Mircea Bucur, Radu Ciuceanu, Daniel Ionescu, Angela Boga, Ludovic Mardari, Gheorghe Pribeanu, Nicu Cojocar, Nicoară Creț, Pavel Cherescu, Nicolae Enescu, Gheorghe Dinu, Adrian Moisoiu, Grigore Emil Rădulescu, Octavian Sadici, Ioan Bâldea, Constantin Duțu, Ion Dolănescu, Irina Loghin, Adrian Mărăcineanu, Zisu Stanciu, Ștefan Lăpădat, Iancu Holtea, Adrian Cășunean-Vlad, Mitică Bălăeț, Gelil Eserghap, Mircea Stoian, Smaranda Ionescu, Ioan Sonea, Vlad-Gabriel Hoge, Mircea Ifrim, Dumitru Puzdrea și Dumitru Dragomir.

Sesizarea a fost transmisă prin Adresa nr. XIV/253 din 19 martie 2001 a secretarului general al Camerei Deputaților și a fost înregistrată la Curtea Constituțională sub nr. 978 din 20 ianuarie 2001, formând obiectul Dosarului nr. 121A/2001.

În sesizare sunt formulate următoarele critici de neconstituționalitate cu privire la unele dispoziții ale Legii administrației publice locale:

1. Prevederile art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și ale art. 110 sunt neconstituționale, deoarece „prin aceste texte de lege limba maghiară este ridicată la rangul de limbă oficială, contrar art. 13 din Constituție care prevede că *«În România, limba oficială este limba română»*”.

2. Aceleași dispoziții din Legea administrației publice locale încalcă prevederile art. 72 alin. (1) și (2) din Constituție, deoarece „prin art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și art. 110 din lege se revizuieste, implicit, art. 13 din Constituție”.

3. Prevederile din Legea administrației publice locale, menționate mai sus, înlocuiesc „categoriile de drepturi *«ale persoanei»* cu *«drepturi colective»* în sensul că persoana este înlocuită cu grupul de persoane aparținând minorităților naționale, contrar practicii internaționale în materie“. De asemenea, se susține că „persoanele aparținând minorităților naționale nu pot beneficia de drepturile conferite prin art. 6 alin. (1) și art. 16 alin. (1) din Constituție, cu excepția comunităților care depășesc 20% din totalul locuitorilor unității administrativ-teritoriale“.

4. Dispozițiile art. 68 alin. (2) din Legea administrației publice locale sunt contrare prevederilor art. 6 alin. (2) din aceeași lege, precum și celor ale art. 120 alin. (1) și (2) din Constituție, conform cărora între consiliul local și primar nu există raporturi de subordonare.

5. Dispozițiile din secțiunea a 2-a a cap. VIII (art. 145—148 din lege), secțiune intitulată *„Comisia județeană consultativă“*, sunt contrare prevederilor art. 120 și 121 din Constituție, deoarece această comisie „este o structură mixtă, formată din persoane alese și persoane numite în funcții, fără nici o utilitate și care nu este prevăzută de Constituție“.

În conformitate cu dispozițiile art. 19 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, republicată, sesizarea de neconstituționalitate a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a prezenta în scris punctele lor de vedere.

Președintele Camerei Deputaților, în punctul său de vedere, arată că sesizarea este neîntemeiată, în esență, pentru următoarele motive:

1. Dispozițiile art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și art. 110 din Legea administrației publice locale prevăd „posibilitatea utilizării limbii materne de către cetățenii aparținând minorităților naționale în raporturile cu reprezentanții autorităților administrației publice locale, în măsura în care îndeplinesc unele condiții legale. Recunoașterea dreptului persoanelor aparținând minorităților naționale de a folosi limba maternă constituie pentru acestea unul dintre principalele mijloace pentru afirmarea și păstrarea identității, fiind, deopotrivă, un mijloc de exercitare a libertății de exprimare pentru respectivele persoane. Astfel fiind, folosirea limbilor minorităților naționale în raporturile cu reprezentanții autorităților administrației publice locale, cu îndeplinirea anumitor condiții legale, nu afectează în nici un fel statutul limbii oficiale a statului, limba română“. Totodată se apreciază că „este greu de conceput că persoanele aparținând minorităților naționale își pot exercita dreptul la cultură proprie, la

*) Legea administrației publice locale nr. 215/2001 a fost publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 23 aprilie 2001.

folosirea limbii materne, la practicarea și profesarea propriei religii și, în final, să își poată menține identitatea națională, etnică, lingvistică, culturală și religioasă, fără participarea la viața publică, sub aspectele sale politice, social-economice și culturale“. De asemenea, se arată că prevederile art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și ale art. 110 din Legea administrației publice locale sunt conforme cu reglementările internaționale în domeniu, și anume: Carta europeană a limbilor regionale sau minoritare, Recomandarea 1201 din 1993 a Consiliului Europei și Convenția-cadru pentru protecția minorităților naționale.

3. Referitor la susținerea autorilor sesizării în sensul că art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și art. 110 din Legea administrației publice locale încalcă dispozițiile constituționale ale art. 72 alin. (1) și (2), se arată că această critică este „eronată, deoarece art. 13 din Constituție nu a fost modificat în nici un mod, iar limba oficială continuă să fie limba română și după intrarea în vigoare a Legii administrației publice locale“.

3. Dispozițiile art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și ale art. 110 din Legea administrației publice locale sunt în concordanță cu prevederile art. 6 alin. (1) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție. Se precizează că „art. 6 alin. (1) din Constituție nu face nici o diferențiere între persoanele ce aparțin diverselor minorități naționale, garantându-le tuturor, în egală măsură, dreptul la propria identitate. Noua prevedere legală vine tocmai în sprijinul exercitării acestui drept constituțional, în sensul accesului la informație în limba maternă și al utilizării acesteia în raporturile cu autoritățile administrației publice locale, dacă cetățenii unei minorități naționale au o pondere semnificativă față de numărul locuitorilor respectivei unități administrativ-teritoriale, conform normelor internaționale în materie și principiului autonomiei locale“.

4. Reglementarea cuprinsă în art. 68 alin. (2) din Legea administrației publice locale este constituțională, deoarece „respectarea principiului autonomiei în activitatea consiliului local și, respectiv, a primarului, trebuie să asigure în același timp compatibilitatea acțiunilor acestora, ca expresie a îndeplinirii atribuțiilor legale și constituționale. Tocmai de aceea legiuitorul constituant a reglementat în art. 120 alin. (2) că funcționarea consiliilor locale și a primăriilor, ca autorități administrativ-teritoriale, se realizează în condițiile legii“. În legătură cu critica referitoare la necorelarea prevederilor art. 68 alin. (2) din Legea administrației publice locale cu cele cuprinse în art. 6 alin. (2) din același act normativ, se apreciază că aceasta nu poate fi primită, deoarece, conform dispozițiilor art. 2 alin. (1) și (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra constituționalității legii, iar nu și asupra eventualelor necorelări.

5. În sfârșit, se apreciază de către președintele Camerei Deputaților că nu este întemeiată nici critica ce vizează prevederile secțiunii a 2-a a cap. VIII, deoarece, deși este adevărat că art. 120—122 din Constituție reglementează anumite instituții care trebuie să se regăsească în administrația publică locală, în conformitate cu principiile constituționale înscrise în art. 1 alin. (3) și art. 119,

„aceasta nu înseamnă că Parlamentul *«unica autoritate legiuitoare a țării»* nu poate înființa prin lege structuri pe care legiuitorul constituant nu le-a avut în vedere la momentul respectiv și pe care nu le interzice în mod expres“. Președintele Camerei Deputaților mai arată că, de altfel, „potrivit art. 72 alin. (3) lit. o) din Constituție, Parlamentul reglementează prin lege organică *«organizarea administrației locale [...], precum și regimul general privind autonomia locală»*“.

În ceea ce privește utilitatea Comisiei județene consultative, se arată că nu este de competența Curții Constituționale să se pronunțe cu privire la acest aspect, deoarece, potrivit art. 2 alin. (3) teza întâi din Legea nr. 47/1992, republicată, *„în exercitarea controlului, Curtea Constituțională se pronunță numai asupra problemelor de drept, fără a putea modifica sau completa prevederea legală supusă controlului“*.

Guvernul, în punctul său de vedere, apreciază că sesizarea este neîntemeiată, în esență, pentru următoarele motive:

1. Critica de neconstituționalitate ce vizează dispozițiile art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și ale art. 110 (care, în opinia autorilor sesizării, „ridică limba maghiară la rangul de limbă oficială a statului român“) nu poate fi primită, întrucât principiul înscris în art. 13 din Constituție cu privire la limba oficială este întărit chiar de prevederile Legii administrației publice locale. Astfel, art. 17 din lege dispune că: *„În unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând minorităților naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor autoritățile administrației publice locale vor asigura folosirea, în raporturile cu aceștia, și a limbii materne, în conformitate cu prevederile Constituției, ale prezentei legi și ale convențiilor internaționale la care România este parte“*. De asemenea, se arată că „art. 43 alin. (3) nu exclude caracterul oficial al limbii române“, în textul respectiv fiind recunoscut dreptul consilierilor aparținând unei minorități naționale de a folosi și limba maternă. Totodată faptul că, potrivit art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 106 din lege, ordinea de zi a unei ședințe se traduce și în limba unei minorități naționale sau că la ședințe se folosește și o altă limbă nu înseamnă că nu se respectă prevederile art. 13 din Constituție, limba română fiind limba oficială a României. Pentru aceleași motive publicarea hotărârilor consiliului local în limba maternă a unor minorități naționale (art. 51 din lege), folosirea ei de către funcționarii care cunosc această limbă, formularea de cereri în limba respectivă, conform art. 90 alin. (2) și (3) din lege, „prevederi ce consfințesc stări de fapt deja existente în planul vieții sociale, nu pot fi considerate că încalcă dispozițiile art. 13 din Constituție“. De asemenea, se precizează că prevederile art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și ale art. 110 din lege sunt conforme cu dispozițiile art. 11 și art. 20 alin. (2) din Constituție. În sfârșit, Guvernul evocă pe larg, în punctul său de vedere, și reglementările internaționale referitoare la dreptul minorităților naționale de a folosi limba minoritară, și anume: Convenția-cadru pentru protecția minorităților naționale, Carta europeană a limbilor regionale sau minoritare și Recomandarea 1201 din 1993 a Consiliului Europei.

2. Este neîntemeiată și critica potrivit căreia prin dispozițiile art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și ale art. 110 din Legea administrației publice locale, care este o lege organică, s-ar fi revizuit art. 13 din Legea fundamentală, deoarece, potrivit art. 148 alin. (1) din Constituție, dispozițiile referitoare la limba oficială nici nu pot face obiect al revizuirii Constituției. De altfel, se susține în punctul de vedere al Guvernului, „dispozițiile articolelor sus-menționate din lege sunt întemeiate pe prevederile constituționale și în concordanță cu acestea, neputându-se concluziona că normele respective au modificat astfel Constituția“.

3. În legătură cu critica de neconstituționalitate privind încălcarea art. 6 alin. (1) și art. 16 alin. (1) din Constituție, Guvernul arată că aceasta este eronată, întrucât, în realitate, aceste dispoziții constituționale „recunosc minorităților naționale drepturile legate de limba maternă și, respectiv, consacră egalitatea în drepturi a tuturor cetățenilor“. Noua prevedere legală vine tocmai în sprijinul exercitării acestui drept constituțional, în sensul accesului la informație în limba maternă și al utilizării acesteia în raporturile cu autoritățile administrației publice locale, dacă cetățenii unei minorități naționale au o pondere semnificativă față de numărul locuitorilor respectivei unități administrativ-teritoriale, conform normelor internaționale în materie și principiului autonomiei locale.

4. Referitor la necorelarea prevederilor art. 68 alin. (2) din Legea administrației publice locale cu dispozițiile art. 6 alin. (2) din aceeași lege, se precizează că, potrivit art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, Curtea Constituțională verifică constituționalitatea prevederilor legilor sau ordonanțelor numai în raport cu dispozițiile constituționale. Parlamentul, unica autoritate legiuitoare a țării, are competența și responsabilitatea corelării actelor normative.

De asemenea, Guvernul apreciază a fi neîntemeiată și susținerea potrivit căreia prevederile art. 68 alin. (2) din lege încalcă dispozițiile art. 120 alin. (1) și (2) din Constituție, cu motivarea că folosirea cuvântului „însărcinări“ în loc de „hotărâri“ ar suscita discuții privind subordonarea primarului. Se susține astfel în punctul de vedere al Guvernului, că, potrivit altor prevederi din lege, cum sunt cele ale art. 46 alin. (5), „proiectele de hotărâre ale consiliului local pot fi propuse de către consilieri sau de către primar“, sau, conform art. 68 alin. (1) lit. b), primarul are printre atribuții și pe cea de „aducere la îndeplinire a hotărârilor consiliului local, iar în cazul în care apreciază o hotărâre drept ilegală, în termen de 3 zile are obligația de a sesiza prefectul“.

5. Cu privire la critica de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 145—148 din lege, în raport cu art. 120 și 121 din Constituție, se apreciază că și aceasta este neîntemeiată. În concepția Guvernului, Parlamentul, ca unică putere legiuitoare a țării, poate înființa prin lege structuri pe care legiuitorul constituant nu le-a avut în vedere și pe care Constituția nu le interzice în mod expres. Potrivit punctului de vedere al Guvernului, comisia județeană consultativă este „un organism care, prin calitatea persoanelor care pot fi invitate la lucrările sale și prin atribuțiile sale, are în vedere problemele generale ale unui județ, probleme care interesează și alte structuri, în afara administrației publice locale existente în județ, dezvoltarea

sa economică și socială pe baza Programului de guvernare acceptat de Parlament“. Prin urmare, se arată în continuare, „legea înființează un organism cu rol consultativ, care contribuie la dezbateră și elaborarea de soluții operative, prin sprijinirea organelor administrației publice locale, prevăzute în art. 120 și 121 din Constituție“.

În sfârșit, în ceea ce privește utilitatea comisiei județene consultative, se precizează că nu intră în competența Curții Constituționale să se pronunțe cu privire la acest aspect.

Președintele Senatului nu a comunicat punctul său de vedere.

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ,

examinând sesizarea de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președintelui Camerei Deputaților și Guvernului, raportul judecătorului-raportor, prevederile Legii administrației publice locale, raportate la prevederile Constituției, precum și dispozițiile Legii nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, reține următoarele:

Curtea a fost legal sesizată și este competentă, în temeiul dispozițiilor art. 144 lit. a) din Constituție, precum și ale art. 2, 12 și 17 din Legea nr. 47/1992, republicată, să soluționeze obiecția de neconstituționalitate.

Obiectul sesizării îl constituie dispozițiile art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 68 alin. (2), art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8), art. 110 și ale art. 145—148 din Legea administrației publice locale, dispoziții care au următorul cuprins:

— Art. 17: *„În unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând minorităților naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor autoritățile administrației publice locale vor asigura folosirea, în raporturile cu aceștia, și a limbii materne, în conformitate cu prevederile Constituției, ale prezentei legi și ale convențiilor internaționale la care România este parte.“;*

— Art. 40 alin. (7): *„În comunele sau orașele în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor ordinea de zi se aduce la cunoștință publică și în limba maternă a cetățenilor aparținând minorității respective.“;*

— Art. 43 alin. (3): *„Lucrările ședințelor se desfășoară în limba română, limba oficială a statului. În consiliile locale în care consilierii aparținând unei minorități naționale reprezintă cel puțin o treime din numărul total, la ședințele de consiliu se poate folosi și limba maternă. În aceste cazuri se va asigura, prin grija primarului, traducerea în limba română. În toate cazurile documentele ședințelor de consiliu se întocmesc în limba română.“;*

— Art. 51: *„În unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor hotărârile cu caracter normativ se aduc la cunoștință publică și în limba maternă a cetățenilor aparținând minorității respective, iar cele cu caracter individual se comunică, la cerere, și în limba maternă.“;*

— Art. 68 alin. (2): *„Primarul îndeplinește și alte atribuții prevăzute de lege sau de alte acte normative, precum și însărcinările date de consiliul local.“;*

— Art. 90 alin. (2) și (3): *„(2) În unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor, în raporturile lor cu autoritățile administrației publice locale și cu aparatul*

propriu de specialitate, aceștia se pot adresa, oral sau în scris, și în limba lor maternă și vor primi răspunsul atât în limba română, cât și în limba maternă.

(3) În condițiile prevăzute la alin. (2), în posturile care au atribuții privind relații cu publicul vor fi încadrate și persoane care cunosc limba maternă a cetățenilor aparținând minorității respective.“;

— Art. 106 alin. (8): „În județele în care cetățenii aparținând unei minorități naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor ordinea de zi se aduce la cunoștință publică și în limba maternă a cetățenilor aparținând minorității respective.“;

— Art. 110: „Dispozițiile art. 43, art. 45—54 și art. 56 se aplică în mod corespunzător.“;

— Art. 145: „(1) În fiecare județ și în municipiul București se organizează o comisie consultativă.“

(2) Comisia consultativă este formată din: prefect și președintele consiliului județean; subprefect și vicepreședinții consiliului județean; secretarul general al prefecturii și secretarul general al județului; primarul municipiului reședință de județ, respectiv primarul general, viceprimarii și secretarul general al municipiului București; primarii orașelor și comunelor din județ, respectiv primarii sectoarelor municipiului București; șefii serviciilor publice descentralizate ale ministerelor și ale celorlalte organe centrale organizate la nivelul județului sau al municipiului București; șefii compartimentelor din aparatul propriu de specialitate al consiliului județean, respectiv al Consiliului General al Municipiului București; conducătorii regiilor autonome de interes județean, ai sucursalelor regiilor autonome de interes național și ai societăților naționale din județul respectiv sau din municipiul București, precum și conducătorii altor structuri organizate în județ sau în municipiul București.

(3) La lucrările Comisiei consultative pot fi invitate și alte persoane a căror prezență este considerată necesară.“;

— Art. 146: „(1) Comisia consultativă se convoacă de prefect și de președintele consiliului județean, respectiv de primarul general al municipiului București, o dată la două luni sau ori de câte ori este necesar.“

(2) Lucrările comisiei consultative sunt conduse prin rotație de prefect și de președintele consiliului județean.

(3) Secretariatul comisiei consultative este asigurat de 2 funcționari din aparatul propriu al prefectului și de 2 funcționari din aparatul propriu al consiliului județean.“;

— Art. 147: „(1) Comisia consultativă dezbate și își însușește prin consens programul anual orientativ de dezvoltare economică și socială al județului, respectiv al municipiului București, pe baza Programului de guvernare acceptat de Parlament.“

(2) Programul orientativ de dezvoltare economică și socială al județului, respectiv al municipiului București, se comunică serviciilor publice descentralizate ale ministerelor și ale celorlalte organe centrale, filialelor din județ ale regiilor autonome sau ale societăților naționale, regiilor autonome de interes local și societăților comerciale și serviciilor publice de interes local interesate, precum și autorităților administrației publice locale și județene.

(3) În cadrul reuniunilor comisiei consultative pot fi convenite și alte acțiuni ce urmează să fie întreprinse de prefect și de serviciile publice descentralizate ale ministerelor și ale altor autorități ale administrației publice centrale de specialitate organizate în județ, pe de o parte, și de consiliul județean și serviciile publice de sub autoritatea acestuia, pe de altă parte,

în scopul armonizării măsurilor prevăzute în Programul de guvernare cu activitățile desfășurate de autoritățile administrației publice locale și județene, în conformitate cu atribuțiile și responsabilitățile ce le revin, potrivit legii.“;

— Art. 148: „(1) Pentru dezbaterile și elaborarea unor soluții operative, precum și pentru informarea reciprocă cu privire la principalele acțiuni ce urmează să se desfășoare pe teritoriul județului se constituie în fiecare județ un comitet operativ-consultativ, format din prefect și președintele consiliului județean, subprefect și vicepreședinții consiliului județean, secretarul general al prefecturii, secretarul general al județului și primarul municipiului reședință de județ.“

(2) În municipiul București comitetul operativ-consultativ este format din prefect și primarul general al Capitalei, subprefectii și viceprimarii municipiului București, secretarul general al prefecturii și secretarul general al municipiului București, precum și din primarii sectoarelor municipiului București.

(3) Comitetele operativ-consultative se întrunesc săptămânal, de regulă luni, iar ședințele acestuia sunt conduse prin rotație de prefect, președintele consiliului județean și, respectiv, de primarul general al municipiului București.

(4) În cadrul comitetului operativ-consultativ se poate stabili inițierea, de comun acord, a unor proiecte de hotărâre a Guvernului sau, potrivit competențelor decizionale specifice fiecărei instituții și autorități, emiterea de ordine ale prefectului, dispoziții ale președintelui consiliului județean ori inițierea de hotărâri ale consiliului județean, care să concretizeze măsurile stabilite de comun acord.“

Din analiza conținutului sesizării rezultă că autorii acesteia formulează trei categorii de critici de neconstituționalitate, grupate după cum urmează:

1. Cu privire la prevederile art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și ale art. 110 din lege, care reglementează folosirea limbii materne în raporturile dintre cetățenii aparținând unei minorități naționale și autoritățile administrației publice locale, în obiecția de neconstituționalitate se invocă încălcarea art. 6 alin. (1), art. 13, art. 16 alin. (1) și art. 72 alin. (1) și (2) din Constituție, texte care au următorul cuprins:

— Art. 6 alin. (1): „Statul recunoaște și garantează persoanelor aparținând minorităților naționale dreptul la păstrarea, la dezvoltarea și la exprimarea identității lor etnice, culturale, lingvistice și religioase.“;

— Art. 13: „În România, limba oficială este limba română.“;

— Art. 16 alin. (1): „Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.“;

— Art. 72 alin. (1) și (2): „(1) Parlamentul adoptă legi constituționale, legi organice și legi ordinare.“

(2) Legile constituționale sunt cele de revizuire a Constituției.“

2. Referitor la dispozițiile art. 68 alin. (2) din lege, care reglementează raporturile dintre primar și consiliul local, se susține că acestea contravin prevederilor art. 120 alin. (1) și (2) din Constituție, care au următorul cuprins: „(1) Autoritățile administrației publice, prin care se realizează autonomia locală în comune și orașe, sunt consiliile locale alese și primarii aleși, în condițiile legii.“

(2) Consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome și rezolvă treburile publice din comune și din orașe.“

3. În sfârșit, în ceea ce privește dispozițiile legale care reglementează „Comisia consultativă județeană“, se invocă

încălcarea prevederilor art. 120 din Constituție, intitulat „*Autorități comunale și orașenești*“, precum și ale art. 121 din Constituție, intitulat „*Consiliul județean*“, texte constituționale în conținutul cărora nu există nici o reglementare referitoare la comisia consultativă județeană.

Analizând conținutul celor trei categorii de critici de neconstituționalitate formulate, Curtea reține următoarele:

I.1. În legătură cu critica formulată de autorii sesizării asupra dispozițiilor art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și ale art. 110 din Legea administrației publice locale, prin raportare la prevederile constituționale ale art. 13, Curtea constată că nici unul dintre textele de lege menționate nu declară limba vreunei minorități naționale ca limbă oficială. Dimpotrivă, în alin. (3) al art. 43, reluându-se dispoziția constituțională a art. 13, se prevede că limba română este limba oficială a statului. Pe de altă parte, din cuprinsul textelor legale criticate rezultă în mod expres că, atunci când ponderea populației aparținând unei minorități naționale este semnificativă, depășind 20% din totalul populației unității administrativ-teritoriale, se va asigura folosirea în raporturile cu autoritățile administrației publice, ca și în actele ce se aduc la cunoștință publică, și a limbii materne a cetățenilor aparținând minorității respective, fără a se încălca statutul de limbă oficială al limbii române. De altfel art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2), art. 106 alin. (8) din lege utilizează fără echivoc formulările „și în limba maternă“ sau „și a limbii materne“. De asemenea, în alin. (3) al art. 43, reglementându-se posibilitatea ca, în consiliile locale în care consilierii aparținând unei minorități naționale reprezintă cel puțin o treime din numărul total, la ședințele de consiliu să se poată folosi și limba maternă, se prevede că în aceste cazuri „se va asigura, prin grija primarului, traducerea în limba română“. De asemenea, tocmai în considerarea statutului de limbă oficială al limbii române, textul prevede că, „În toate cazurile, documentele ședințelor de consiliu se întocmesc în limba română“. Toate aceste precizări au neîndoiește semnificația afirmării caracterului de limbă oficială al limbii române.

Art. 17 din Legea administrației publice locale precizează că în unitățile administrativ-teritoriale în care cetățenii aparținând minorităților naționale au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor autoritățile administrației publice locale vor asigura folosirea, în raporturile cu aceștia, și a limbii materne, în conformitate cu prevederile Constituției și cu cele „ale convențiilor internaționale la care România este parte“. Sub acest din urmă aspect Curtea reține, spre exemplu, prevederile cuprinse în art. 10 pct. 2 din Convenția-cadru pentru protecția minorităților naționale (ratificată de România prin Legea nr. 33 din 29 aprilie 1995, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 82 din 4 mai 1995), prevederi potrivit cărora „În ariile locuite tradițional sau în număr substanțial de persoane aparținând minorităților naționale, dacă aceste persoane solicită acest lucru și acolo unde această cerere corespunde unei nevoi reale, părțile se vor strădui să asigure, în măsura posibilității, condiții care să permită folosirea limbii minoritare în raporturile dintre aceste persoane și autoritățile administrative“.

Din cele de mai sus rezultă că Legea administrației publice locale nu face decât să dea expresie și să precizeze condițiile de detaliu ale aplicării prevederilor art. 10 pct. 2 din Convenția-cadru pentru protecția minorităților

naționale, prevederi care, potrivit art. 11 alin. (2) și art. 20 alin. (2) din Constituție, se bucură de aplicabilitate directă.

De altfel dispozițiile Legii administrației publice locale se înscriu pe linia unei lungi tradiții democratice în ceea ce privește folosirea limbii materne în raporturile dintre cetățenii aparținând minorităților naționale, cu o anumită pondere în ansamblul populației, și autoritățile publice locale. Astfel Rezoluția din 18 noiembrie/1 decembrie 1918 a Adunării Naționale din Alba Iulia, privind unirea Transilvaniei cu România, prevedea, printre principiile fundamentale ale alcătuirii noului Stat Român, „*Deplină libertate națională pentru toate popoarele conlocuitoare*“, stabilind totodată că „*Fiecare popor se va instrui, administra și judeca în limba sa proprie [...]*“. De asemenea, în normele instituite prin Jurnalul Consiliului de Miniștri referitor la drepturile minorităților, din 4 august 1938, s-a prevăzut, între altele, la pct. 13: „*Orice membru minoritar din consiliile comunale se poate exprima, în dezbaterile acestor consilii, în limba sa maternă*“. De asemenea, potrivit pct. 14 „*Cetățenii minoritari, care nu posedă încă limba statului, pot înainta primăriilor locale cereri și în limba maternă. În acest caz, cererile vor fi întotdeauna întovărășite de o traducere certificată în limba română*“. Tot astfel pct. 16 stabilea că „*Funcționarii din comunele minoritare vor trebui să cunoască și limba minoritară respectivă*“. Ulterior art. 10 din Legea nr. 86 din 6 februarie 1945 privind Statutul Naționalităților Minoritare (publicată în Monitorul Oficial nr. 30 din 7 februarie 1945) a prevăzut că: „*Autoritățile comunale și județene care au competență teritorială asupra unui district administrativ, în care, potrivit ultimului recensământ, numărul cetățenilor de limbă maternă comună, alta decât cea română, este de cel puțin 30% din totalul locuitorilor aceluși district, sunt obligate: a) A accepta orice fel de scripte, din partea locuitorilor ce formează cota de 30%, în limba lor maternă, fără a pretinde ca aceștia să prezinte și o traducere în limba oficială a Statului; b) A se pronunța asupra scriptelor înaintate, în aceeași limbă; c) A asculta partea în limba sa maternă; d) În consiliile comunale și județene ale unor asemenea districte teritoriale, membrii aleși sau de drept ai naționalităților de 30% vor putea lua cuvântul în limba lor maternă [...]*“. Art. 12 din aceeași lege prevedea, de asemenea, că „*Magistrații și funcționarii instanțelor și autorităților administrative prevăzute la art. 9 și 11 vor trebui să cunoască limba naționalităților respective*“. Tot astfel art. 17 alin. (2) din lege stabilea că „*Regulamentele, ordonanțele și comunicatele autorităților locale se vor publica în limba naționalității care constituie cel puțin 30% din populația județului respectiv sau localității respective*“.

Curtea reține că fiecare dintre actele menționate anterior dispunea că limba oficială a statului este limba română, așa cum stabileau, de altfel, atât art. 126 din Constituția din 1929, cât și art. 94 din Constituția din 1938.

În legătură cu argumentarea autorilor sesizării, în sensul că prin introducerea posibilității folosirii limbii materne de către cetățenii aparținând minorităților naționale cu o anumită pondere, în raporturile lor cu autoritățile administrației publice locale, s-ar încălca dispozițiile art. 13 din Constituție, Curtea observă că însăși Constituția din 1991 permite cetățenilor aparținând minorităților naționale ca în relațiile lor cu autoritatea judecătorească să folosească limba maternă, fără să se considere prin aceasta că s-ar aduce atingere statutului de limbă oficială al limbii române. Astfel art. 127 din Constituție, deși precizează la alin. (1)

că „*Procedura judiciară se desfășoară în limba română*“, dispune la alin. (2): „*Cetățenii aparținând minorităților naționale, precum și persoanele care nu înțeleg sau nu vorbesc limba română au dreptul de a lua cunoștință de toate actele și lucrările dosarului, de a vorbi în instanță și de a pune concluzii, prin interpret; în procesele penale acest drept este asigurat în mod gratuit.*“

I.2. Curtea constată că este neîntemeiată și critica de neconstituționalitate prin care se susține încălcarea dispozițiilor art. 72 alin. (1) și (2) din Constituție, invocându-se că, „prin art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și art. 110 din lege, se revizuieste, implicit, art. 13 din Constituție“. Din examinarea conținutului legii, precum și a formulei finale privind adoptarea acesteia de către Camera Deputaților și Senat rezultă că Legea administrației publice locale are un caracter organic și că a fost adoptată cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (1) din Constituție. De asemenea, din analiza conținutului prevederilor textelor legale criticate nu rezultă că este încălcat statutul de limbă oficială al limbii române, ci, dimpotrivă, se constată că Legea administrației publice locale statuează în mod explicit în cuprinsul său acest statut. În consecință, susținerea că prin dispozițiile legale criticate s-ar fi operat, în realitate, o revizuire a art. 13 din Constituție, realizată printr-o lege organică, iar nu printr-o lege constituțională, așa cum prevăd dispozițiile art. 72 alin. (1) și (2) din Legea fundamentală, nu corespunde cu conținutul real al prevederilor Legii administrației publice locale. Curtea observă că de altfel, conform art. 148 alin. (1) din Legea fundamentală, dispozițiile constituționale privind limba oficială nu pot forma obiect al revizuirii.

I.3. Autorii sesizării susțin, de asemenea, că dispozițiile art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și ale art. 110 din Legea administrației publice locale sunt contrare prevederilor art. 6 alin. (1) și ale art. 16 alin. (1) din Constituție, întrucât „Legea administrației publice locale condiționează exercitarea acestor drepturi de existența «*colectivității*» de 20%, ori de proporția de 1/3“.

Curtea constată că nici această critică nu este întemeiată. Acordarea dreptului pentru cetățenii aparținând unor minorități naționale având o anumită pondere în populația totală a unor unități administrativ-teritoriale de a folosi și limba maternă în raporturile cu autoritățile administrației publice locale nu numai că nu reprezintă o încălcare a dreptului la identitate prevăzut la art. 6 din Constituție pentru persoanele aparținând minorităților naționale, ci, dimpotrivă, reprezintă o lărgire a dreptului de exprimare a identității lor lingvistice.

De asemenea, Curtea reține că referirea din sesizare la acordarea de „drepturi colective“ nu are în vedere conținutul real al dispozițiilor constituționale invocate și nici conținutul prevederilor legale criticate. Într-adevăr, atât dispozițiile art. 6 din Constituție, cât și textele de lege criticate conferă drepturi „*persoanelor*“ sau „*cetățenilor*“, iar nu „*colectivităților*“. Astfel art. 6 din Constituție garantează dreptul „*persoanelor aparținând minorităților naționale*“ la exprimarea identității etnice, culturale, lingvistice și religioase. De asemenea, în art. 17, art. 40 alin. (7), art. 51, art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8) și în art. 110 din Legea administrației publice locale se prevede dreptul de

folosire „*și a limbii materne*“, în raporturile cu autoritățile administrației publice locale, pentru „*cetățenii aparținând minorităților naționale*“ care au o pondere de peste 20% din numărul locuitorilor unității administrativ-teritoriale. Tot astfel art. 43 alin. (3) conferă dreptul de „*a folosi și limba maternă*“ pentru „*consilierii aparținând unei minorități naționale*“, în cazul în care aceștia reprezintă cel puțin o treime din numărul total al consilierilor. Faptul că folosirea de către acești cetățeni și „*a limbii materne*“, în raporturile cu administrația publică locală, este condiționată de o pondere substanțială a minorității naționale din care fac parte, în ansamblul populației din unitățile administrativ-teritoriale respective, sau — în cazul consilierilor, caz prevăzut la art. 43 alin. (3) — de a reprezenta cel puțin o treime din numărul consilierilor nu are semnificația acordării unor drepturi colective. Ponderile stabilite prin textele legii reprezintă doar criterii pentru acordarea drepturilor de folosire „*și a limbii materne*“ în raporturile cu autoritățile administrației publice sau în cadrul lucrărilor consiliilor locale și ale celor județene. Aceste criterii țin seama de posibilitățile practice de a se asigura, în contextul garantării identității lingvistice, folosirea „*și a limbii materne*“ în relațiile cu autoritățile administrative publice locale, avându-se în vedere și costurile pe care societatea și le poate permite. De asemenea, nu este încălcat nici principiul egalității în drepturi, consacrat de art. 16 din Constituție, întrucât, astfel cum s-a stabilit în jurisprudența constantă a Curții Constituționale, în acord cu interpretarea dată de Curtea Europeană a Drepturilor Omului dispozițiilor art. 14 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, egalitatea nu semnifică uniformitate, iar o diferență de tratament juridic determinată de un motiv obiectiv și rezonabil nu constituie o discriminare.

Sub acest aspect Curtea constată că existența unei ponderi substanțiale a cetățenilor aparținând minorităților naționale (pondere care a fost stabilită de legiuitor la peste 20% din numărul locuitorilor) reprezintă o justificare rațională și obiectivă pentru folosirea „*și a limbii materne*“ în raporturile dintre aceștia și autoritățile administrației publice locale. Aceeași justificare există și în ceea ce privește folosirea „*și a limbii materne*“ în lucrările ședințelor de consiliu, în cazul în care consilierii aparținând unei minorități naționale reprezintă cel puțin o treime din numărul total al consilierilor. De altfel, însăși Convenția-cadru pentru protecția minorităților naționale, ratificată de România, atunci când se referă, între altele, la folosirea limbii materne de către persoanele aparținând minorităților naționale în raporturile cu autoritățile administrației publice locale, condiționează această posibilitate de existența unor „*arii locuite tradițional sau în număr substanțial de persoane aparținând minorităților naționale*“ (art. 10).

II. Nu este întemeiată nici critica de neconstituționalitate potrivit căreia dispozițiile art. 68 alin. (2) din Legea administrației publice locale contravin prevederilor art. 120 alin. (1) și (2) din Constituție, întrucât stabilesc obligația primarului de a îndeplini „*însărcinările date de către consiliul local*“. Sub acest aspect Curtea reține că, potrivit art. 120 alin. (2) din Constituție, „*Consiliile locale și primarii funcționează, în condițiile legii, ca autorități administrative autonome [...]*“. Rezultă deci că nimic nu împiedică reglementarea prin lege a unor raporturi funcționale firești între consiliul local, ca autoritate deliberativă a administrației

locale, și primar, ca autoritate locală executivă, raporturi care, fără a semnifica subordonarea acestuia din urmă față de consiliu, sunt de natură să permită convergența acțiunii autorităților administrației publice locale autonome. De altfel, tocmai în virtutea acestor raporturi funcționale firești, legea prevede, între atribuțiile primarului, și pe aceea de a asigura aducerea la îndeplinire a hotărârilor consiliului local [art. 68 lit. b)], precum și pe aceea de a prezenta informații asupra modului de aducere la îndeplinire a hotărârilor consiliului local [art. 68 lit. d)], atribuții cu privire la care nu s-a invocat neconstituționalitatea pentru motivul că ar avea semnificația subordonării primarului față de consiliu. Or, este evident că atribuția prevăzută la art. 68 alin. (2), în sensul că primarul îndeplinește și însărcinările date de consiliul local, însărcinări care trebuie să se exprime în formele prevăzute de lege pentru actele consiliului local, se încadrează în limitele raporturilor constituționale dintre consiliul local și primar, ca autorități administrative autonome. De altfel art. 6 alin. (2) din lege stabilește principiul că între consiliul local și primar nu există raporturi de subordonare, iar pe de altă parte, conform art. 68 lit. b) teza finală, se dă posibilitatea primarului de a sesiza prefectul în cazul în care apreciază că o hotărâre a consiliului local este nelegală. Numai interpretarea sistematică a tuturor acestor dispoziții dă expresie raporturilor reale pe care legea le stabilește între consiliul local și primar.

În susținerea neconstituționalității dispozițiilor art. 68 alin. (2) din Legea administrației publice locale autorii sesizării invocă și necorelarea acestor dispoziții cu cele ale art. 6 alin. (2) din același act normativ, text care prevede expres că „[...] între consiliul local și primar [...], nu există raporturi de subordonare“. Cu privire la acest aspect este de reținut că, potrivit dispozițiilor art. 2 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, republicată, controlul de constituționalitate are ca finalitate asigurarea compatibilității legilor cu Constituția, iar nu asigurarea coordonării diferitelor dispoziții ale aceleiași legi, problemă care intră în competența exclusivă a autorității legiuitoare.

III. O ultimă critică de neconstituționalitate a Legii administrației publice locale are ca obiect dispozițiile cuprinse în art. 145—148, care reglementează componența, funcționarea și rolul comisiei județene consultative, pe care autorii sesizării o apreciază ca fiind o structură „fără nici o utilitate și care nu este prevăzută de Constituție“, deci „contrară art. 120 și art. 121 din Constituție“.

Examinând această critică de neconstituționalitate, Curtea reține că prevederile art. 120 și 121 din Constituție se referă exclusiv la consiliile locale și primari, respectiv la consiliul județean. De asemenea, Curtea constată că reglementarea prin Legea administrației publice locale a unui organism consultativ, care nu este prevăzut de Constituție, nu contravine dispozițiilor constituționale. Raportul de conformitate dintre lege și Constituție nu exclude ca, în măsura în care nu se încalcă o dispoziție constituțională, legea să poată reglementa și structuri de natură să asigure buna funcționare a autorităților administrației publice locale reglementate prin Constituție.

De altfel, Curtea reține că această comisie nu constituie o nouă autoritate a administrației publice locale, ci este un organism consultativ, structură care funcționează pe lângă autoritățile administrației publice locale prevăzute de Constituție, având rolul să asigure armonizarea acțiunii autorităților care exercită autonomia locală cu aceea a reprezentanților autorităților publice centrale. Structuri asemănătoare au mai existat în România în perioada dintre cele două războaie mondiale, sub denumirea de „*consiliu de prefectură*“ („Legea pentru unificarea administrativă“ din 1925), precum și sub denumirea de „*comisie administrativă a județului*“ („Legea pentru organizarea administrațiunii locale“ din 1929).

În ceea ce privește aprecierea utilității comisiei județene consultative Curtea constată că aceasta nu reprezintă o problemă de control al constituționalității legii, ci una de oportunitate, aspect ce nu intră sub incidența contenciosului constituțional.

Având în vedere considerentele expuse, dispozițiile art. 144 lit. a) din Constituție, precum și cele ale art. 13 alin. (1) lit. A.a) și ale art. 17 și următoarele din Legea nr. 47/1992, republicată,

CURTEA

În numele legii

DECIDE:

Constată că prevederile art. 17, art. 40 alin. (7), art. 43 alin. (3), art. 51, art. 68 alin. (2), art. 90 alin. (2) și (3), art. 106 alin. (8), art. 110 și art. 145—148 din Legea administrației publice locale sunt constituționale.

Decizia se comunică Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I. Definitivă și obligatorie.

Deliberarea a avut loc la data de 19 aprilie 2001 și la ea au participat: Lucian Mihai, președinte, Costică Bulai, Constantin Doldur, Kozsokár Gábor, Ioan Muraru, Nicolae Popa, Lucian Stângu, Florin Bucur Vasilescu și Romul Petru Vonica, judecători.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE,
LUCIAN MIHAI

Magistrat-asistent,
Florentina Geangu

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI

GUVERNUL ROMÂNIEI

HOTĂRĂRE

privind trecerea unor imobile din domeniul public în domeniul privat al statului și transmiterea acestora cu plată în proprietatea Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România, precum și darea în folosință gratuită a unui teren proprietate publică a statului

În temeiul prevederilor art. 107 din Constituția României, ale art. 10 alin. (2) și ale art. 17 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia și având în vedere prevederile art. 5 alin. (2) din același act normativ,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă trecerea construcțiilor și a terenului, situate în municipiul București, Calea Moșilor nr. 128, sectorul 2, identificate potrivit anexelor nr. 1 și 2, aflate în administrarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, din domeniul public în domeniul privat al statului.

Art. 2. — (1) Se aprobă transmiterea cu plată, în condițiile legii, a construcțiilor și a terenului, prevăzute la art. 1, în proprietatea Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România.

(2) Transmiterea construcției potrivit alin. (1) se face la valoarea înscrisă în bilanțul contabil încheiat la data de 31 decembrie 2000, reactualizată conform reglementărilor legale în vigoare.

(3) Transmiterea terenului potrivit alin. (1) se va face la valoarea de circulație stabilită pe baza unui raport de evaluare întocmit în condițiile legii.

Art. 3. — Se aprobă darea în folosință gratuită Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România a terenului proprietate publică a statului, situat în

municipiul București, Calea Moșilor nr. 128, sectorul 2, având datele de identificare prevăzute în anexele nr. 1 și 2, pe durata existenței construcției transmise potrivit art. 1 și 2.

Art. 4. — Predarea-preluarea imobilelor care se transmit potrivit art. 1—3 se face pe bază de protocol încheiat în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri între Regia Autonomă „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat” și Asociația Generală a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

Art. 6. — La data intrării în vigoare a prezentei hotărâri poziția nr. 45 din anexa nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 854/2000 privind organizarea și funcționarea Regiei Autonome „Administrația Patrimoniului Protocolului de Stat”, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 492 din 9 octombrie 2000, cu modificările și completările ulterioare, se modifică în mod corespunzător prevederilor prezentei hotărâri.

PRIM-MINIȘTRU
ADRIAN NĂSTASE

Contrasemnează:

Ministrul pentru coordonarea Secretariatului
General al Guvernului,
Petru Șerban Mihăilescu

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Miron Tudor Mitrea

Ministrul culturii și cultelor,
Răzvan Theodorescu

Ministrul finanțelor publice,
Mihai Nicolae Tănăsescu

București, 24 mai 2001.
Nr. 487.

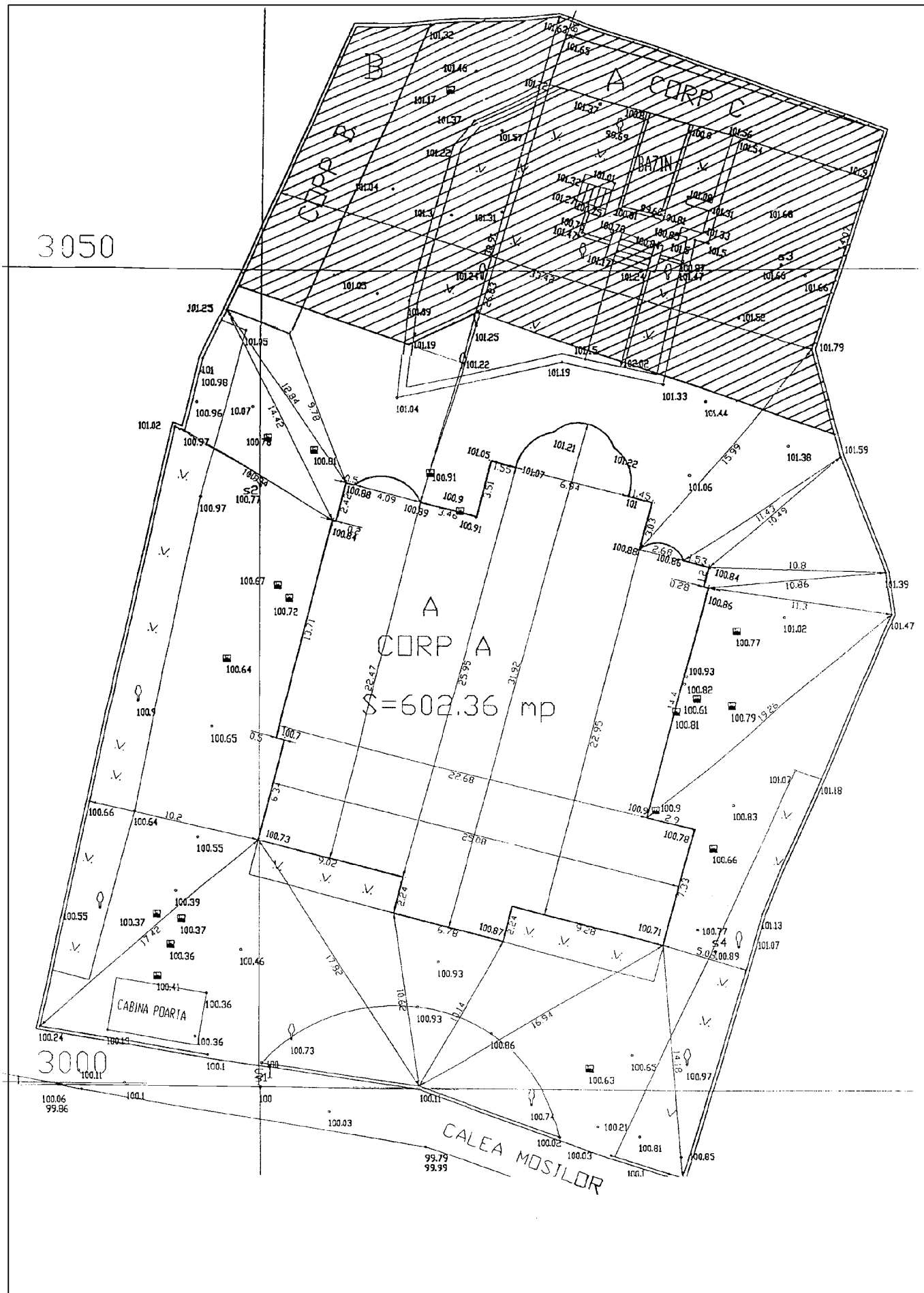
ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE

a imobilelor care trec din domeniul public în domeniul privat al statului și care se transmit, cu plată, în proprietatea Asociației Generale a Vânătorilor și Pescarilor Sportivi din România, precum și a terenului proprietate publică a statului care se dă în folosință gratuită asociației

Adresa imobilelor	Caracteristicile tehnice ale imobilelor
Municipiul București, Calea Moșilor nr. 128, sectorul 2	I. Construcții: — suprafața construită = 866 m ² — suprafața desfășurată = 1.030 m ² II. Teren în suprafață totală de 2.602 m², din care: — cu plată*) = 650 m ² — în folosință gratuită = 1.986 m ²

*) Marcat prin hașurare în planul de situație prevăzut în anexa nr. 2.

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL LUCRĂRILOR PUBLICE,
TRANSPORTURILOR ȘI LOCUINȚEI

ORDIN

privind pilotarea navelor sub pavilion român de către piloți de mare largă în Marea Nordului, Canalul Englez și Strâmtoarea Skagerrak

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
văzând Rezoluția A 486(XII) a Organizației Maritime Internaționale,

în conformitate cu prevederile art. 69 și 70 din Legea nr. 20/1993 pentru ratificarea Acordului european instituind o asociere între România, pe de o parte, și Comunitățile Europene și statele membre ale acestora, pe de altă parte, semnat la Bruxelles la 1 februarie 1993, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 12 lit. i) și j) din Ordonanța Guvernului nr. 19/1997 privind transporturile, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 197/1998, republicată, cu modificările și completările ulterioare, al art. 2 pct. 5, al art. 3 pct. 13, precum și al art. 4 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 3/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței,

emite următorul ordin:

Art. 1. — (1) Companiile de navigație autorizate de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței pentru activitatea de transport maritim internațional vor lua toate măsurile necesare și adecvate pentru ca navele aflate în proprietatea sau în operarea lor și care, navigând, sub pavilion român, prin Marea Nordului, Canalul Englez și Strâmtoarea Skagerrak, au nevoie de asistența unui pilot de mare largă, să solicite numai serviciul unui pilot care posedă un certificat emis de una dintre autoritățile competente ale statelor riverane acestor zone. Certificatul pilotului de mare largă trebuie să ateste că acesta este calificat pentru a pilota nave în Marea Nordului, Canalul Englez sau Strâmtoarea Skagerrak, în funcție de zona de navigație pentru care s-a solicitat asistența.

(2) Lista cuprinzând autoritățile competente să emită certificate piloților de mare largă este prevăzută în anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — (1) Comandanții navelor sub pavilion român au obligația să verifice:

a) dacă pilotul de mare largă sosit la bordul navei pentru a acorda asistență la navigația prin zonele prevăzute la art. 1 alin. (1) posedă certificat valabil pentru zona de navigație pentru care s-a solicitat asistență;

b) dacă certificatul este emis de una dintre autoritățile competente prevăzute la art. 1 alin. (2).

(2) În cazul în care pilotul nu posedă certificatul de calificare corespunzător, comandanții navelor sub pavilion român vor refuza serviciile acestuia.

Art. 3. — Dacă, în cazul nerespectării prevederilor art. 2 de către comandanții navelor sub pavilion român, au loc coliziuni de nave sau poluări, raportul autorității competente să emită certificatul prevăzut la art. 1 alin. (1) referitor la aceste cazuri constituie probă în dosarele de cercetare disciplinară efectuate în conformitate cu reglementările românești în vigoare și pot avea ca rezultat suspendarea brevetului comandantului navei.

Art. 4. — Sancționarea repetată a comandanților navelor unei companii de navigație, în decursul unui an calendaristic, pentru nerespectarea dispozițiilor prevăzute la art. 2 conduce la retragerea autorizației de funcționare emise de Ministerul Lucrărilor Publice, Transporturilor și Locuinței companiei de navigație.

Art. 5. — Prezentul ordin va fi publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Ministrul lucrărilor publice, transporturilor și locuinței,
Miron Tudor Mitrea

București, 17 aprilie 2001.
Nr. 591.

LISTA

cuprinzând autoritățile competente să emită certificate piloților de mare largă

Belgia

1. Ministerie van Verkeerswezen en van Posterijen, Telegrafie en Telefonie, Bestuur van het Zeerwezen en van Binnenvaart, Brussel

Danemarca

2. Royal Danish Administration of Navigation and Hydrography, Kobenhavn

Germania

3. Wasser- und Schiffahrtsdirektion Nord, Kiel

Franța

4. Ministère de la Mer, Direction des ports et de la navigation maritime

Olanda

5. Directoraat-General Scheepvaart en Marietieme Zaken, Directie Loodswezen en Scheepvaartverkeer, The Hague

Norvegia

6. Kystdirektoratet, Losavdelingen, Oslo

Suedia

7. Sjöfartsverket, Norrköping

Regatul Unit al Marii Britanii și Irlandei de Nord

8. Corporation of Trinity House, London

9. The Corporation of the Hull Trinity House, Hull

10. NewcastleuponTyne Trinity House, NewcastleuponTyne

11. Forth Pilotage Authority, Edinburgh

12. Clyde Pilotage Authority, Glasgow.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București, cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 411.58.33 și 411.97.54, tel./fax 410.77.36.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78, E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro
